

Mé oko spočinulo
na krásném hradě
jež se tak majestátně
náhle vztyčil přede mnou
Úzká vysoká věž
malá okénka v ní
starobylé schodiště
s nespočtem výstupků

V gotické knihovně
knih je na tisíce
kůží vázané
sní tam svůj dlouhý sen
Až jednou procitnou
osloví lidi
a vydají tajemství
co po věky chránily

Pak v hradní zbrojárně
u dělových koulí
došla mi krutost
všech válek
s lidskou hloupostí
Hrůza se mnou zatřásla
šel jsem raději pryč
v lese plném odstínů
jsem na chvíli zapomněl ...